

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **XX**, narozená dne
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2023, č. j.: MV-93491-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2023, č. j.: MV-93491-4/SO-2023, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 3. 2023, č. j.: OAM-40962-13/DP-2022, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ ve smyslu ust. § 46 odst. 1 ve spojení s §

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že potvrzení o studiu představuje jednu z náležitostí žádosti o vydání oprávnění k dlouhodobému pobytu. Pokud tento doklad vykazoval obsahovou vadu, měla být ve smyslu ust. § 45 odst. 2 s.ř. vyzvána k jejímu odstranění. Žalovaný zcela změnil svou rozhodovací praxi a začal plošně zamítat žádosti o úpravu pobytu opírající se o studium jazyka, ačkoli dříve těmto žádostem masivně vyhovoval. Studium jazyka není bezúčelným nacházením se na území České republiky, nadto žalobkyně nebyla vyslechnuta, zda usiluje o zdokonalení jazykové znalosti z důvodu plánovaného postupu na vysokou školu či získání pracovního uplatnění.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení označila žalobní námitky za shodné s tvrzeními v odvolání. Odkázala na napadené rozhodnutí, kterým byl potvrzen závěr obsažený v prvostupňovém rozhodnutí, že žalobkyně nesplňuje podmínku v ust. § 31 odst. 1 písm. b) z.p.c. Nebylo prokázáno, že by účelem pobytu žalobkyně na území České republiky bylo absolvování ostatních studijních aktivit, které lze absolvovat výhradně na území, a které svým charakterem vyžadují dlouhodobý pobyt žalobkyně na území. Námitka legitimního očekávání byla v odvolání i v žalobě uvedena ve velmi obecné podobě bez jakéhokoli důkazu svědčícího o tom, že by žalobkyni náleželo z důvodu správní praxe právo na povolení k pobytu za daným účelem, když žalobkyně na území České republiky pobývala ode dne 28. 4. 2020 za účelem studia, nikoli za účelem „ostatní/jiné“. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 29. 9. 2022 žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, kdy za účel pobytu označila „ostatní“. Přiložila formulář Potvrzení o denním studiu z téhož dne od společnosti XXX s. r. o., podle něhož byla od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023 studentkou denního studia XXX s výukou v rozsahu 20 vyučovacích hodin týdně na adrese XXXXXX.
6. Dne 24. 2. 2023 žalobkyně využila svého práva nahlédnout do spisového materiálu, k podkladům pro vydání rozhodnutí se však nevyjádřila, jak plyne z protokolu, č. j.: OAM-40962-11/DP-2022.
7. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 31. 3. 2023, č. j.: OAM-40962-13/DP-2022, byla žalobkyni zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu ust. § 64 z.p.c. Povolení nebylo uděleno dle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c., neboť nebyla splněna jedna z podmínek pro jeho udělení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.
8. Dne 25. 7. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl při jednání konaném dne 22. 1. 2024. Zástupce žalobkyně uvedl, že kvůli nedostatečnosti žádosti měla být žalobkyně vyrozuměna a vyzvána k nápravě, měla jí být dána možnost nedostatky napravit, nesprávný postup je jasný ze spisové dokumentace; správní orgán byl povinen žalobkyni poučit, že návrh byl nekompletní či nelegitimní. Žalovaná prostřednictvím pověřeného zástupce sdělila, že žádost žalobkyně byla posouzena správně, rovněž dle rozsáhlé judikatury není třeba poučovat k tomu, aby žádost byla úspěšná, žádost byla projednatelná a neobsahovala v tomto ohledu vady, na něž by měla být žalobkyně upozorněna. Žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí, žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
11. Podle ust. § 31 odst. 1 písm. b) z.p.c. *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*
12. Podle ust. § 46 odst. 1 z.p.c. *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění.*
13. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*
14. Soud předně uvádí, že z.p.c. je založen na tom, že pobyt cizince nad 90 dní na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j.: 7 As 82/2011-81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po kterou jí byl vstup a pobyt povolen (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j.: 9 As 95/2008-45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn.: I. ÚS 38/04). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tudíž musí být skutečně naplněn.
15. Žalobkyně pobývala na území České republiky za účelem studia s platností od 1. 10. 2021 do 30. 9. 2022. Dne 29. 9. 2022 požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu a jako účel v žádosti vyznačila „ostatní“. Zároveň k žádosti přiložila doklad – potvrzení od společnosti XXX s. r. o. ze dne 29. 9. 2022, podle něhož byla žalobkyně zařazena ke studiu XXX od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023. Vzhledem k tomu, že studium ve Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

společnosti XXXX s. r. o. nelze považovat za studium ve smyslu ust. § 64 z.p.c., správní orgán I. stupně dále účel pobytu žalobkyně označil jako „ostatní/jiné“. Ze stejného důvodu pak výrok o zamítnutí žádosti odůvodnil ust. § 46 odst. 1 z.p.c., neboť toto ustanovení se týká právě obecného povolení k dlouhodobému pobytu, a nikoliv ust. § 46 odst. 5 téhož zákona, které upravuje povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Soud se s tímto hodnocením a postupem správního orgánu ztotožňuje. Dále je třeba shodně s žalovanou zopakovat, že podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů stanovených v § 56 z.p.c., správní orgán I. stupně povolení cizinci neudělí. Jedním z těchto důvodů je rovněž okolnost, aby cizinec splňoval podmínky pro udělení víza zahrnující i obsahové náležitosti žádosti o vízum zařazené do ust. § 31 z.p.c. V případě, že cizinec tuto podmínku nesplňuje, správní orgán I. stupně je povinen jeho žádosti nevyhovět.

16. Sama žalobkyně se v žádosti ze dne 29. 9. 2022 nedomáhala pokračování svého pobytu na území České republiky z důvodu studia definovaného v ust. § 64 z.p.c. Pokud své vzdělávání u společnosti XXX s. r. o. zamýšlela pokládat za jiné studijní aktivity, měla k žádosti doložit, jaký účel pobytu na území České republiky takové aktivity obnášejí. V prvostupňovém stejně jako v napadeném rozhodnutí se podle názoru soudu zcela opodstatněně rozvíjí přístup spočívající v tom, že se účel pobytu v oblasti jazykového vzdělání dá spojit výhradně s osvojováním si znalosti českého jazyka. Vzdělávání v XXX jazyce potom nemůže představovat účel dlouhodobého pobytu v České republice, poněvadž XXX může žalobkyně studovat ve své vlasti či v kterémkoli státě, kde je úředním jazykem. Pouhý záměr žalobkyně zdokonalit se v XXX jazyce, aby v České republice mohla v budoucnu studovat na vysoké škole či pracovat na pozici vyžadující znalost XXX, rovněž nelegitimizuje účel jejího dlouhodobého pobytu.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j.: 5 As 1/2010–76, uvedl, že „*poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku*“. Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j.: 1 As 51/2010–214, podle něhož není poučovací povinnost absolutní a bezbřehá, ale má své limity, přičemž nemůže plně nahradit služby kvalifikované právní pomoci. Na druhou stranu v souladu se smyslem ust. § 4 odst. 2 s.r. poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Žalobkyni se od prvostupňového orgánu dostalo přiměřeného poučení, které respektuje tzv. zásadu součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami, ve věci její žádosti v souvislosti s doklady o zajištění ubytování (výzva ze dne 29. 9. 2022, č. j.: OAM-40962-3/DP-2022), naproti tomu nebylo povinností prvostupňového orgánu podávat žalobkyni návod k prokázání účelu pobytu ani ji za tímto účelem vyslýchat; žádost přitom byla kompletní, tím pádem i plně projednatelná, navíc prvostupňový orgán se s možným dalším poučováním žalobkyně vypořádal na s. 3 svého rozhodnutí, kde seznal zjevnou nadbytečnost dalších výzev k poskytnutí součinnosti. Nelze se tak ztotožnit s názorem žalobkyně, že se řízení mělo zastavit pro nepřipustnost poté, co by na výzvu neodstranila vadu podání.
18. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, které žalobkyně v žalobě obecně uvedla. Tvrzení o změně rozhodovací praxe žalovaného žalobkyně ničím nedoložila, neuvedla žádná konkrétní řízení konaná Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

v minulosti, v nichž by studia jiného než českého jazyka v České republice měla vést k vyhovění podaným žádostem o udělení dlouhodobého pobytu (ostatně ani žalobkyně není příkladem odlišné praxe, jelikož původní povolení k pobytu jí bylo vydáno za účelem studia, nikoliv ostatní/jiné).

19. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.